

В. Е. ШУАБ

Четирите цвята на магията

ЧЕТИРИТЕ ЦВЯТА НА МАГИЯТА

В. Е. ШУАБ

Превела от английски:
Елена Павлова

ИК „ЕМАС“
София

V. E. Schwab

A DARKER SHADE OF MAGIC

Copyright © 2015 by Victoria Schwab

B. E. Шуаб

ЧЕТИРИТЕ ЦВЯТА НА МАГИЯТА

Превод: Елена Павлова

Оформление на корицата: Стоян Атанасов

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

На всички, които мечтаят за необикновени светове.

Такава трудност крие магията – при нея не иде реч за надмощие, а за равновесие. Твърде малко сила – и ставаме слаби. А вложим ли прекомерно много, напълно различни ни прави.

ТИЙРЪН СЕРЕНС, главен жрец
на Лондонското светилище

I

ПЪТЕШЕСТВЕНИКЪ

I

Кел носеше извънредно странно палто.

Не беше с едно лице, с което щеше да изглежда обикновено, нито с гве – тогава щеше да е неочеквано, а сняколко – по същността си, разбира се, невъзможно.

Щом прекрачеше извън едн Лондон и вътре в друг, първата работа на Кел бе да си свали палтото и да го обърне наопаки веднъж или дваж (че дори три пъти), докато намери нужното му лице. Не всичките бяха модерни, но всяко служеше на определена цел. Някои го сливаха с тълпата, с други изпъкваше, а на едно му липсваше специална функция, но тъкмо към него той беше особено привързан.

Ето защо след като премина през стената на гвореца и се озова във фойето, Кел отдели малко време да се опомни – тежък дан вземаше това месстене между световете – и после съмъкна червеното си палто с висока яка и го обърна наопаки отясно наляво, така че да стане проста черна курмка. Добре де – простичка и черна, но елегантно поръбена със сребърно везмо и украсена с два блъскави реда сребърни копчета. Да използва по-скромна палитра, докато пътува в чужбина (понеже не желаеше нито да обижда местната аристокрация, нито да привлича внимание), за Кел не означаваше да покрътва стила си.

Ox, крале... – помисли си той, докато закопчаваше курмката. В последно време споделяше мнението на Рай по въпроса.

На стената зад гърба си Кел егва-егва различаваше прозрачния символ, създаден от преминаването му. Приличаше на избледняваща вече стънка в пясък.

Така и не си бе дал труда да бележи вратата от *тази* страна, просто понеже никога не се връщаше по същия път. Уинзор се намираше на ужасно неудобно разстояние от Лондон – особено предвид факта, че при пътуване между световете, Кел можеше да се мести само от гадено място в единния на точно същото място в другия. А това пораждаше проблем, понеже в *Червения* Лондон на един ден път от столицата гворец Уинзор не съществуваше. Всъщност, Кел току-що беше минал през каменната стена на едно имение, собственост на богат джентълмен в град, наречен Дисен. Дисен, като цяло, беше много приятно местенце.

Уинзор не беше.

Впечатляваше – определено. Но не беше приятен.

По протежение на стената минаваше мраморен плот и на него, както винаги, Кел намери леген с вода. Изплакна окървавената си ръка и сребърната крона, използвана за преминаването, седне отново нахлузи на Врата си Връвчицата, на която висеше монетата, и я напъха под яката си. Дочуваше тъпренето на крака и тихото мърморене на прислугата и стражата в залата отвъд стената. Беше изbral това предвърие именно за да избегне случайни срещи. Прекрасно знаеше за неприязнта на принца-регент към посещенията му тук, а Кел ни най-малко не желаеше да се сблъска с цял куп уши, очи и усти, натоварени да докладват подробности от посещението му на человека на трона.

Над плота и легена висеше огледало в позлатена рамка и Кел хвърли бърз поглед на отражението си – рижаво-кестенявият му бремон падаше пред едното око и той не отмести кичура, макар че отдели време да отупа раменете на курмката, преди да премине през чифт врати, за да се срещне с домакина си.

В стаята беше задушливо горещо – при все видимо приятният октомврийски ден прозорците бяха здраво зарезани – защото в камината буйстваше помискащ огън.

Пред пламъците седеше Джордж III, навлякъл халат, който смаляваше съхнешлото му тяло. На масичката до него имаше недокоснат поднос с прибори за чай. При влизането на Кел, кралят съмсна ръбовете на креслото. Без да се обръща, подвикна:

– Кой е там? Крадци? Призраци?

– Призраците ёдва ли ще ви отговорят, Ваше Величество – отвърна Кел и така оповести присъствието си.

Кралят болник засия в измъчена усмишка и възклика:

– Мастър Кел, принуди ме да те чакам.

– Не повече от месец – възрази Кел и пристъпи напред.

Крал Джордж присви слепите си очи.

– По-дълго беше, убеден съм.

– Честна дума, не беше.

– За теб може би не – примиря се кралят, – но времето не е едно и също за лудите и слепите.

Кел се усмихна. Днес кралят беше в добра форма. Не винаги го заварваше такъв. Нямаше и как предварително да знае в какво състояние ще открие Негово Величество. Вероятно му се беше сторило повече от месец, понеже при последното посещение на Кел кралят се намираше в едно от по-особението си настроения и младежът ёдва успя да успокои изопнатите му нерви, колкото да достави посланието.

– Сигурно годината се е сменила – продължи кралят, – а не месецът.

– О, годината си е същата.

– И коя е тя по-точно?

Кел сръщи чело и обясни:

– Хиляда осемстотин и деветнайсета.

Облак засенчи лицето на крал Джордж и той просто поклати глава.

– Ех, това време... – каза го с такъв тон, сякаш можеше да струпа вината за всичко върху този виновник. После махна с ръка и додаде: – Седни, седни! Все някъде тук трябва да има и друго кресло.

Нямаше. Стаята беше шокиращо оскъдно обзаведена и Кел не се съмняваше, че вратите към коридора се заключват отвън, а не отвътре.

Кралят протегна възлестата си ръка. Бяха му свалили пръстените, за да му попречат да се самонарани, а ноктите му изрязваха до живеца.

– Писмото ми!

За миг Кел съзря отменък от някогашния Джордж. Царствен.

Потупа джобовете на куртката си и се сети, че е забравил да извади пликовете, преди да обърне палтото. Смъкна го и за малко го върна до червената му същност. Наложи се да порови из джобовете, докато намери плика. После го притисна в планта на краля, а той го погали и помилва Востъчния печат – емблемата на Червения трон, потир с изгряващо слънце – и накрая поднесе хартията към носа си и я подуши. С коннек промълви:

– Рози...

Имаше предвид магията. Съмнително е дали Кел забелязваше, че по дрехите му остава слабата ароматна следа на Червения Лондон, но когато пътуваше, все се намираше някой да му сподели колко хубаво ухае на прясно набрани цветя. Според едни бяха лалета. Според други – кремове. Хризантеми. Божури. Кралят на Англия неизменно надушваше рози. Кел се радваше да узнае, че уханието е приятно, макар и самият той да не беше в състояние да го надуши. Подушваше Сивия Лондон (дим) и Белия Лондон (кръв), но за него Червеният Лондон просто ухаеше на дом.

– Отвори го вместо мен – нареди кралят. – Но не повреждай печата!

Кел изпълни заръката и извади съдържанието. Беше благодарен, задето кралят вече не може да вижда, защото нямаше да узнае колко е кратко писмото. Три къси реда. Любезност, оказана на болния Владетел – и нищо повече.

– От моята кралица е – обясни Кел.

Кралят кимна.

– Продължавай – разпореди с величествено изражение в пълен контраст с крехкото му тяло и пресекващия глас. – Чети!

Кел презгътна и поде:

– Изпращаме нашите поздрави на Негово Величество крал Джордж III от съседния трон.

Кралицата не наричаше трона си „червен“, нито пращаше приветствия от Червения Лондон (макар че градът всъщност наистина доста червенееше заради пищната, всепроникваща светлина от реката), понеже не мислеше за него по този начин. За нея – както и за всички, които обитаваха само

един Лондон – нямаше особена нужда да се обозначи разлика-та помежду им. Когато владетелите на единия беседваха с тези от другия, ги наричаха просто „другите“ или „съседи-те“, или – в някои случаи (и особено по отношение на Белия Лондон) – с не тъй любезни слова.

Само малцината, способни да пътешестват между Лон-доните, имаха нужда да различават градовете. И тъй Кел – Вдъхновен от изгубения град, известен на всички като Черния Лондон – бе дал на всяка от другите столици собствен цвят.

Сиво за лишения от магия град.

Червено за империята в добро здраве.

Бяло за гладувация свят.

Честно казано, самите градове си приличаха твърде малко (а земите околовръст – още по-малко). Загадка беше дори защо всички те се наричат Лондон. Според преобладаваща-та теория един от градовете бе възприел това название още много отдавна – преди портите да бъдат запечатани и между Лондоните да се е позволявало само пренасянето на писма от кралския гворец на единия до кралския гворец на другия. Апсваше общо съгласие, че се отнася до това кой град първи е предявил претенции към името.

Писмото на кралицата продължаваше така:

– Надяваме се да научим, че сте добре и сезонът във вашия град е така приятен, както и в нашия.

Кел спря да чете. Посланието свършваше тук, с подписа.

Крал Джордж взе да кърши ръце и подпина:

– Това ли е всичко?

Кел се поколеба и, като сгъна писмото, отвърна:

– Не. Това е само началото.

Прочисти си гърлото и тръгна да крачи из стаята, докато си събирише мислите и ги излагаше с гласа на кралицата:

– Благодаря, задето се интересувате от семейството ни, казва тя. Ние с краля сме добре. Принц Рай, от друга страна, продължава да впечатлява и вбесява в равна мяра, но поне изкара месеца, без да си строши врата или да си хареса неподходяща булка. Благодарим сърдечно на Кел, задето го предпазва да стори едно от въвете или и въвете... – Кел имаше намерение да се позадържи на славословията на кралицата за

собствената си персона, но точно в този миг часовникът на стената отбеляза пет и той изруга под нос. Закъсняваше. Приприяно довърши: – До следващото ни писмо Ви желая да Ви спохожда щастие и да добрувате. С топли чувства: Нейно Величество Емайра, кралица на Арнес¹.

Кел почака кралят да каже нещо, но слепите му очи се взираха в една точка в далечината и младежът се побоя, че е бил забравен. Постави съгнаното писмо на подноса при сервиза и преполови разстоянието до стената, когато кралят се обади тихичко:

– Не съм ѝ написал отговор.

– Няма проблем – отвърна меко Кел. Кралят вече от години не бе в състояние да пише писма. През някои месеци се опитваше и дращеше мъчително с перото по пергамента, а в други случаи настояваше Кел да пише под негова дуктумка, но най-често просто му съобщаваше текста и вестоносецът обещаваше да го запомни.

– Нали разбираш, не ми стигна времето – допълни кралят в опит да спаси останките от достойнството си.

Кел му го позволи. Отвърна:

– Разбирам. Ще предам на кралското семейство поздравите Ви.

Отново се обърна да си върви и старият крал повторно се обади, за да го възпре.

– Чакай, чакай. Върни се.

Кел се спря. Стрелна с поглед часовника. Късно беше и ставаше все по-късно. Представи си как принц-регентът сгъска подлакътниците на креслото пред бюрото в Сейнт Джеймс и полека се пържи в собствен сос. Самата идея предизвика усмивката му и той отново се извърна към краля, който тъкмо ровничкаше с треперещи пръсти в джоба на халата си.

Извади оттам монета.

– Слабее – заяви кралят, сгъснал в спаружените си ръце метала, сякаш беше ценен и крехък. – Вече не усещам магията. Не я надушвам.

¹ Исп. Arnes – днешен муниципалитет в района Тера Алта в провинция Тарагона; в „червения“ свят Британските острови са били завладени не от тевтонци и саксонци, а от кастилици. – Бел. прев.

- Монетата си е все същата, Ваше Величество.
- Не е така и ти го знаеш – изсумтя старият крал. – Пребъркай си джобовете.

Кел въздъхна:

– Ще ми навлечете неприятности.

– Хайде, хайде – Възрази кралят. – Това е малката ни тайна.

Младежът бръкна дълбоко в джобовете си. За доказателство кой е и откъде идва, по време на първото си посещение при краля на Англия, даде на Джордж III монета. Тайната за другите Лондони бе поверена на короната и се предаваше от наследник на наследник, но от последното посещение на някой пътешественик бяха минали години. Крал Джордж само беше погледнал невръстното хлапе и с присвирти очи промегна месестата си ръка, а Кел бе положил монетата в шепата му. Най-обикновен лин, досущ приличен на „сивия“ шилинг¹, само дето имаше червена звезда вместо лицето на кралицата. Джордж III бе стиснал монетата в юмрук и я бе поднесъл към носа си, за да види аромата ѝ. Сетне с усмивка я бе пъхнал в джоба си и приветства Кел с добре дошъл.

От този ден напатък, при всяко следващо посещение на младежа в Лондон, кралят се оплакваше колко е отслабнала магията на монетата и го караше да я смени с друга – нова и още топла от джоба му. И всеки път Кел казваше, че това е забранено (така и беше, при това много строго) и неизменно кралят настойваше това да бъде тяхната малка тайна, а пратеникът с въздишка изваждаше ново парче метал от палтото си.

И сега взе стария лин от шепата на краля и го смени с нов, като нежно сви възлестите пръсти на Джордж върху монетата.

– Да, га – загука ѝ болният крал.

– Останете със здраве! – пожела му Кел и се обърна да си върви.

– Да, га – повтори кралят, чието внимание се зарея оттам, че изгуби връзка със света и с госста си.

В тъгла на стаята имаше драперия и Кел гръпна тежкия

¹ Монета, кръстена на лейди Джейн Грей, р. 1537 г., която през 1553 г. става кралица на Англия и година по-късно е обезглавена. – Бел. прев.

плат Встрани, за да разкрие белега на орнаментирания танем. Прост кръг, разделен от черта, нарисувана с кръв преди месец. Същият знак бе поставен и на друга стена, в друга стая, в друг дворец. Играеха ролята на гръжките на противоположните страни на една и съща Врата.

Кръвта на Кел, в съчетание с амулета, му позволяваше да се мести между световете. Нямаше нужда да конкретизира място, понеже където се намираше, точно там и щеше да се озове. Но за да направи Врата в *рамките* на света, и от двете страни трябваше да има един и същ символ. Приблизителното подобие не беше достатъчно. Кел го бе научил по трудния начин.

Символът на стената все още личеше ясно след последното му посещение – нямаше значение, че ръбовете бяха съвсем леко размазани. Така или иначе се налагаше да го повтори.

Нави си ръкава и измъкна ножа, пъхнат в кания от вътрешната страна под мишницата му. Беше прекрасен инструмент, истинско творение на изкуството – нож, сребърен от върха до гръжката и с монограм с преплетени букви K и L.

Единствената реликва от предишния живот.

Живот, непознат за Кел. Или поне не си го спомняше.

Поднесе острието към опакото на бицепса си. Вече бе прокарал там една черта – за Вратата, която го доведе до тук. Сега се поряза повторно. Бликна и протече кръв – насищено, рубиненочервена, а той върна ножа в канията и обърса раната с пръсти, после ги поднесе към стената, за да нарисува наново кръга и линията през него. Спусна ръкава си върху разреза – щеше да се погрижи за всички порязвания, когато се върне у дома – и хвърли през рамо последен поглед към бръщолевещия крал, преди да притисне дланта си точно върху белега на стената.

В него осезаемо бучеше магия.

– *Ас маскен* – нареди Кел. – *Прехвърли ме.*

Орнаментираният танем се разкъса, омекна, поддаде под пръстите му и той прекрачи напред и между.